

сублимирана нуминозност. Ако приемем, че у всеки човек се съдържа божествен заряд, в Димовите персонажи той е усилен до осезаемост, до видима аура. По тази причина контактът с тях се усеща като магнетично, магическо, свръхестествено привличане. Въздействието на Ередиа например нееднократно е описано като съдържащо „магнетична демонска сила“ (ОД, 47): „В личността му има нещо магнетично и пленително“ (ОД, 263); „Стори ѝ се, че разбира най-после кое бе неотразимото, магнетичното у него и защо го бе последвала в тази преизподня на зараза и смърт“ (ОД, 267). Магическо е и излъчването на главните женски образи: „Тя му се налагаше с някаква странна магическа сила, която сякаш извираше от очите ѝ.“ (Адриана от РБЗ, 94); „Очите на непознатата галеха и смущаваха, в тях имаше нещо неизразимо, някаква ужасна, зелена магия, която обхващаше човека като мрежа“ (Адриана от РБЗ, 149); „От гърдите и раменете на Ирина се излъчваше някаква магнетична сила...“ (Т, II, 390).

Докосването до Димовите герои белязва за цял живот. Срещата с Елена Петрашева например е маркирана като нуминозно преживяване за всички мъже: „Дори в най-простите първобитни души красотата на Елена събуждаше някаква остра меланхолия - сякаш човек, виждайки лицето ѝ, съзнаваше изведнъж контраста между миговете, прекарани с нея, и тъжната безкрайност на вечността, в която смъртта ще удави живота ни“ (ПБ, 212). Подобно на срещата с Бога, докосването до тези герои поставя граница, променя нормалния ход на събитията, слага началото на „ново летоброене“ в живота им: първото гостуване на Бенц в дома на Елена извиква у него „сладостно усещане за нов живот, който начеваше от снощи в тая къща, сред тия хора, който бе обречен на нея и криеше в себе си примирението на пълната всеотдайност“. След известна вътрешна съпротива срещу обсебващата го страст към Адриана, Адамов от „Роман без заглавие“ в крайна сметка стига до „убеждението, че животът му почваше да тече с истинската си пълнота, откакто я видя за първи път“ (192), което прераства в „усещане“ за „трескава интензивност“, защото „откакто видя Адриана, всеки ден и всеки час бяха под знака на нейното съществуване“ (199). Мюрие би последвал Фани дори и в ада. Самата Фани - под влияние на неотразимото, магнетичното у Ередиа - пристига при него в лагера за болни от петнист тиф и остава там, всекидневно излагайки живота си на смъртна опасност. Колкото и авторът да акцентира